

Як легко вірити неправді,
Як легко зранити вразливе...
О обережні, як ви раді,
Коли оступиться сміливий.

Ви не одвернетесь хапливо
Від того, хто і в скруті гордий.
Ви лагідно і співчутливо
Наступите йому на горло.

Укажете на кроки хибні,
Мовляв, не можна так от
прикро...
І доброзичливо-прихильно
Себе поставите у приклад.

Мовляв, живем по правді, тихо,
До міри чесні, справедливі,
Добра і людяності віхи.
Розсудливі, невередливі...

Такі хороші, солоденькі,
Такі наслідування гідні...
Ненавиджу пиху гладеньку,
Трясовину душевних злиднів.

І помірковану ретельність,
Що не випліскує за грані,
І зацукровану святенність,
Що нишком сипле сіль па рану.

Живуть тихесенько по норах

І власної бояться тіні.
А над землею небо в зорях,
А над землею небо синє...

І вже не сніг садами віє,
А розцвітаються черешні.
Усе живе весні радіє...
Чого вам лячно, обережні?

1966

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.